

[Karen Højte Jensen]

som overordentlig positivt, at disse aftaler er indgået. Vi anerkender de kommunale parterers realitetssans med hensyn til de samfundsøkonomiske muligheder og deres ansvarlighed over for samfundsøkonomien som helhed.

Det ville være frugtbart, om Socialdemokraterne i Folketinget i samme grad som deres partifæller ude omkring var i besiddelse af en lignende realisme. Men sådan er det altså ikke, tværtimod.

Vi har netop hørt hr. Torben Lund fremstille de kommunale organisationer og deres forhandlere som yderst uansvarlige, når han tegner skræmmebillede af konsekvenserne af aftalerne. Det er gribende at høre hr. Torben Lund fremføre, at disse fremtrædende kommunalpolitikere og amtspolitikere har været udsat for pres. Men trods alt er det betryggende, at hr. Torben Lund kan sige, at de dog ikke er dumme, de, der sidder som ledere af Amtsrådsforeningen og KL. Jo, noget positivt er der dog.

Vi Konservative lægger vægt på, at aftalerne er frivillige, og vi lægger vægt på, at det er rammeaftaler. Vi har nemlig intet ønske om, at vi fra centralt hold skal detailstyre kommunernes og amtskommunernes gøren og laden; det overlader vi trykt til de lokale politikere. De kan prioritere inden for de økonomiske rammer. I øvrigt er det også dem, der bedst kender de lokale behov og muligheder. De er tæt på borgerne.

Lad mig understrege, at det er væsentligt, at der i aftalerne ligger, at der skal være parallelet mellem stat, kommuner og amtskommuner i de kommende års udgiftspolitik. Regeringen har samtidig forpligtet sig til en række initiativer med henblik på at støtte processen.

Jeg forstår på Socialdemokratiets dagsorden, at Socialdemokratiet har et ønske om, at det offentlige sundhedsvæsen skal styres og reguleres af Folketinget og regeringen ved at pålægge amtskommunerne bestemte opgaver og bestemte løsninger af disse. Som allerede nævnt er det ikke konservativ politik at detailstyre. Amtsrådene har den overvejende del af kompetencen på sundhedsområdet, og vi ved, at ikke blot borgerlige, men også socialdemokratiske amtspolitikere er aktivt engageret i både at yde en god service over for borgerne og at styre udgifterne inden for sundhedsvæsenet. Dette faktum lukker Socialdemokratiet øjensynlig øjnene for.

Det er ikke realistisk at udstede løfter om, at en større del af samfundskagen skal kanaliseres over i sundhedsvæsenet i de kommende år. Hvilke områder skulle for resten være den gavmilde yder? Der er tværtimod grund til at understrege, at sundhedsvæsenet, som i 1988 lagde beslag på ca. 37,5 mia. kr., ligesom den øvrige del af den offentlige sektor må tilpasses de økonomiske vilkår.

I 1980'erne er det lykkedes at styre sygehusvæsenet rimelig fornuftigt, når vi ser på de økonomiske rammer. Samtidig har det gennem øget produktivitet og effektivitet været muligt at behandle langt flere patienter. Det er tilfredsstillende. Mængden af sengedage er faldet, og den gennemsnitlige liggetid er reduceret betydeligt. Der er altså en positiv udvikling i gang, hvilket også kan ses på en stigning i de ambulante behandlinger.

Der er således en forbedret ressourceudnyttelse, hvilket dog næppe er ensbetydende med, at alle ressourcer udnyttes optimalt. For at nå dette mål er der fortsat behov for stram styring og omstilling. Det er afgørende, at borgerne får den bedst mulige service for de til enhver tid til rådighed stående økonomiske midler.

En løbende omstilling i takt med den lægevidenskabelige teknologiske udvikling må sikre, at flere og flere behandlinger overføres til primærsektoren, det vil bl.a. sige til alment praktiserende læger og til privat praktiserende speciallæger. Derudover kan en række behandlinger overføres til ambulante behandling på sygehuse. Sygehuse må have frigjort ressourcer, så man vil være i stand til at varetage mere specialiserede og avancerede opgaver.

En forbedret planlægning i sundhedsvæsenet som helhed og i sygehusvæsenet i særdeleshed og bedre samarbejde og koordinering sygehuse og privatpraktiserende speciallæger imellem vil også betyde kortere ventetider til behandling for patienterne. Der er desuden behov for et udvidet samarbejde amter og kommuner imellem.

Selv om amterne faktisk allerede har reduceret ventetiderne, er netop en reduktion af ventetider den mest påtrængende opgave, vi har foran os. Der er helt forståeligt i befolkningen en forventning om, at nødvendige operationer kan klares også inden for en snæver tidshorisont, og for de implicerede patienter er lange ventetider naturligvis uacceptable.